

PROTOKÓŁ UZGODNIEŃ

podjętych podczas drugiego spotkania

Krajowego Porozumienia Chłodziarstwa, Klimatyzacji, Wentylacji i Pomp Ciepła

w dniu 3 kwietnia 2008 r.

1. Uczestnicy i cel spotkania

1.1. W spotkaniu wzięli udział upoważnieni przedstawiciele siedmiu organizacji branżowych:

- sygnatariusze Porozumienia z 18 marca 2008 r., tj.:
 - Centralny Ośrodek Chłodziarstwa w Krakowie,
 - Fundacja Ochrony Warstwy Ozonowej PROZON,
 - Instytut Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego z siedzibą w Warszawie Oddział Chłodziarstwa i Jakości Żywności w Łodzi (do końca 2007 r. działający jako Centralne Laboratorium Chłodziarstwa w Łodzi),
 - Krajowe Forum Chłodziarstwa, w tym także przedstawiciele Zespołu ds. Legislacji KFCh oraz przedstawiciele regionalnych Centrów Szkoleń i Certyfikacji KFCh;
 - Sekcja Chłodziarstwa i Klimatyzacji SIMP z siedzibą w Warszawie;
- Sieć Serwis Polska, która oficjalnie potwierdziła przyłączenie się do Porozumienia w dniu 3 kwietnia 2008 r.;
- Stowarzyszenie Ashrae-Polonia, które deklarowała oficjalne potwierdzenie akcesu do Porozumienia w najbliższym czasie.

Na spotkanie zaproszone zostały także Stowarzyszenie Polska Wentylacja oraz Unia Polskiego Przemysłu Chłodziarczego. Przedstawiciele tych organizacji wyrażali zainteresowanie inicjatywą Porozumienia, lecz tym razem nie mogli uczestniczyć w zebraniu.

1.2. **Celem spotkania** było wypracowanie wspólnego stanowiska branży wobec powstającej legislacji związanej z wykorzystaniem substancji HCFC i HFC w chłodziarstwie i klimatyzacji. Szczególną uwagę poświęcono koncepcji dobrze funkcjonującego, przejrzystego oraz łatwego we wdrożeniu i egzekwowaniu systemu certyfikacji personelu i firm, który uwzględni interesy przedsiębiorstw zajmujących się montażem i serwisem urządzeń chłodziarczych i klimatyzacyjnych, dobro środowiska naturalnego oraz wyważone interesy końcowych użytkowników instalacji.

1.3. Postanowiono, że uzgodnienia podjęte podczas spotkania zostaną przedstawione władzom, z wnioskiem o uwzględnienie opinii branży chłodziarstwa i klimatyzacji w przygotowywanym prawie z zakresu gazów fluorowanych oraz substancji zubożających warstwę ozonową. W dalszej części niniejszego Protokołu zawarto wnioski przyjęte podczas spotkania.

2. Certyfikacja personelu

2.1. **Uwaga ogólna.** Przyjęty w Polsce system powinien być możliwie prosty, tani oraz łatwy do wdrożenia i kontroli. Należy także pamiętać, że zarówno certyfikaty personalne, jak i firmowe wydane w jakimkolwiek kraju UE muszą być respektowane we wszystkich pozostałych Państwach Członkowskich.

2.2. **Zakres kompetencji.** Minimalne wymogi kwalifikacyjne określone Rozporządzeniem Komisji Europejskiej nr 303/2008 z 2 kwietnia 2008 r. odnośnie wiedzy i umiejętności praktycznych wymaganych do uzyskania certyfikatów poszczególnych czterech kategorii są wystarczające. Nie powinno się ich rozszerzać legislacją krajową. Jediną sugestią do rozważenia jest możliwość spełnienia wymogu posiadania doświadczenia zawodowego lub wykształcenia kierunkowego (alternatywnie) – dla certyfikatów kategorii I i II. Kwestia ta nie powinna być jednak ustalona w ustawie, lecz określona przez Jednostkę Certyfikującą, pełniącą rolę regulacyjno-nadzorczą.

2.3. **Certyfikaty tymczasowe.** Świadectwa kwalifikacji wydane zgodnie z ustawą o substancjach zubożających warstwę ozonową powinny być uznane w okresie przejściowym jako certyfikaty tymczasowe dla czynników HFC. Dotyczy to świadectw kwalifikacji wydanych najpóźniej przed 4 stycznia 2009 r. Ważność certyfikatu tymczasowego wygaśnie 4 lipca 2011 r. lub po 5 latach od daty wy-

stawienia świadectwa kwalifikacji, którakolwiek data będzie wcześniejsza. Za wydawanie certyfikatów tymczasowych odpowiedzialny będzie podmiot upoważniony przez dane Państwo Członkowskie (Jednostka Certyfikująca).

2.4. Termin ważności certyfikatów. Certyfikat personalny powinien mieć pięcioletni termin ważności. Warunkiem przedłużenia jego ważności powinno być przedłożenie zaświadczenia potwierdzającego co najmniej 2-letni okres zatrudnienia w sektorze chłodnictwa, klimatyzacji i pomp ciepła w okresie ważności certyfikatu, jak również zdanie uzupełniającego egzaminu w zakresie aktualnych przepisów prawnych oraz odpowiednich norm obowiązujących przy posługiwaniu się substancjami kontrolowanymi i fluorowanymi gazami cieplarnianymi (jeśli wprowadzono zmiany legislacyjne od czasu wydania danego certyfikatu).

2.5. Termin wprowadzenia wymogu posiadania certyfikatu f-gazowego. Zgodnie z Rozporządzeniem 842/2006 obowiązek dysponowania f-gazowym certyfikatem personalnym wchodzi w życie 4 lipca 2008 r. Niemniej jednak, Rozporządzenie KE nr 303/2008 (w art. 4 ust. 4) dopuszcza możliwość, aby Państwa członkowskie przed wspomnianą datą zdecydowały o przesunięciu terminu bezwzględnego wymogu posiadania certyfikatu f-gazowego maksymalnie o rok, tj. nie dalej niż do 4 lipca 2009 r. Przesunięcie omawianego terminu do lipca 2009 r. jest konieczne, gdyż możliwość uzyskania certyfikatu f-gazowego w Polsce będzie stworzona dopiero po uchwaleniu i wejściu w życie rodzimej legislacji w tym zakresie, a to nastąpi nie wcześniej niż na przełomie III i IV kwartału 2008 r. Ponadto, wspomniane Rozporządzenie KE stanowi, że możliwość uzyskania certyfikatów f-gazowych we wszystkich krajach Unii musi być zapewniona począwszy od 4 stycznia 2009 r.

3. Certyfikacja przedsiębiorstw

3.1. Kryteria uzyskania certyfikatu. Certyfikat firmowy musi posiadać każde przedsiębiorstwo, które zajmuje się kontrolą pod względem wycieków, w zastosowaniach zawierających 3 (6) kg lub więcej HFC, odzyskiem czynnika, instalacją urządzeń oraz konserwacją i serwisowaniem urządzeń. Ponadto, bazując na zapisie art. 5 ust. 4 Rozporządzenia 842/2006 wyłącznie firmy posiadające certyfikat powinny być upoważnione do zakupu syntetycznych czynników chłodniczych. Certyfikat może uzyskać przedsiębiorstwo, które:

- zatrudnia odpowiednią do potrzeb prowadzonej działalności liczbę osób posiadających stosowne certyfikaty (tj. certyfikaty w kategorii odpowiadającej zakresowi prowadzonej działalności);
- posiada i stosuje odpowiednio udokumentowane procedury, w zakresie:
 - kontroli szczelności,
 - odzysku czynników,
 - gromadzenia i raportowania danych,
 - dokumentowania prac, itp.;
- posiada wdrożony system kontroli wykorzystywania i obrotu syntetycznymi czynnikami chłodniczymi;
- dysponuje odpowiednim (minimalnym) wyposażeniem technicznym;
- złoży wniosek o wydanie certyfikatu do jednostki certyfikującej;
- uzyska pozytywną decyzję jednostki certyfikującej o wydaniu certyfikatu.

3.2. System oparty na deklaracjach. Certyfikacja przedsiębiorstw powinna opierać się na deklaracjach składanych przez firmy zgłaszające się do rejestru. Oznacza to, że składając wniosek – firma powinna załączyć stosowne deklaracje potwierdzające spełnienie w/w kryteriów. Jeśli dokumentacja będzie zgodna z wymaganiami, wpis do rejestru i wydanie certyfikatu powinno być automatyczne. Prawdopodobność informacji zawartych w deklaracjach może być weryfikowana podczas audytów realizowanych przez Jednostkę Certyfikującą, lub na jej zlecenie. Firma, która nie posiada certyfikatu nie może prowadzić działalności. Istotną kwestią jest również kontrola tego, aby jedna osoba fizyczna „udzielała” swego certyfikatu personalnego tylko jednej firmie.

3.3. Tymczasowe certyfikaty firmowe. Zgodnie z art. 7 ust. 2 Rozporządzenia KE nr 303/2008 z 2 kwietnia 2008 r. w sprawie certyfikacji, polskie władze powinny zdecydować o niestosowaniu wymogu posiadania certyfikatu firmowego do dnia 4 lipca 2009 r. Decyzja taka musi zostać podjęta przed 4 lipca 2008 r. Powyższa konieczność podyktowana jest faktem, że obecnie nie istnieje w Polsce żaden powszechnie uznany system certyfikacji przedsiębiorstw branży chłodnictwa i klimatyzacji.

3.4. Termin ważności i weryfikacja certyfikatu firmowego. Certyfikat firmowy powinien być wydawany bezterminowo, lecz powinien podlegać okresowej weryfikacji przez niezależny podmiot (Jednostkę Certyfikującą lub na jej zlecenie). Jeśli podczas audytu okaże się, że informacje zawarte w deklaracji były nieprawdziwe, certyfikat może zostać cofnięty, a sprawa poświadczenia nieprawdy powinna być skierowana do odpowiednich organów. W takiej sytuacji oprócz cofnięcia certyfikatu przedsiębiorstwo, które świadomie złożyło deklarację niezgodną z prawdą, mogłoby ubiegać się ponownie o certyfikat dopiero po upływie 1 roku (przy spełnieniu wszystkich wymaganych kryteriów). Warunkiem przedłużenia ważności certyfikatu będzie złożenie w jednostce certyfikującej deklaracji zgodności z obowiązującymi przepisami (kompetentny personel, wyposażenie, procedury) oraz uzyskanie pozytywnej opinii jednostki certyfikującej. W opinii COCH, certyfikaty firmowe powinny być wydawane na 5 lat.

4. Rejestry

Konieczne jest stworzenie centralnych rejestrów certyfikatów personalnych i firmowych wydanych w związku z Rozporządzeniem 842/2006. W rejestrach powinny być zawarte informacje o wszystkich wydanych w Polsce certyfikatach personalnych i firmowych. Powinien również zostać stworzony centralny rejestr „operatorów”, czyli de facto baza instalacji o wadze napełnienia powyżej 3 (6) kg. Zgłoszenie w określonym terminie instalacji lub urządzenia do rejestru powinno być obowiązkiem „operatora”. Obowiązkiem zgłoszenia do rejestru powinny być objęte zarówno instalacje nowomontowane, jak i już funkcjonujące. Niezbędne jest też stworzenie klarownych zasad dostępu do danych zawartych w rejestrach, szczególnie w kontekście ochrony danych osobowych oraz poufności informacji handlowych osób fizycznych i prawnych ujętych w rejestrach.

5. Organizacja krajowej struktury certyfikacji

Struktura certyfikacji zdaje się być najtrudniejszym zagadnieniem wynikającym z nowej legislacji. Na razie nie udało się wypracować całkowicie spójnej i jednej opinii w tym względzie. Zdanie odmienne w stosunku do opinii pozostałych Sygnatariuszy zaprezentował COCH. Dlatego w punkcie 5 niniejszego protokołu przedstawiono **dwie alternatywne koncepcje**, co do których będziemy musieli przeprowadzić dalsze konsultacje. Niemniej jednak, w gruncie rzeczy obie koncepcje są do siebie bardzo zbliżone i różnią się bodaj jednym szczegółem (co do podmiotu odpowiedzialnego za wydawanie certyfikatów) oraz przyjętym nazewnictwem. Koncepcja nr 1 opisana na str. 3-4 przedstawia opinię wszystkich Sygnatariuszy, z wyłączeniem COCH, natomiast koncepcja nr 2 ujęta na str. 4 -5 przedstawia propozycję COCH.

Koncepcja nr 1: Opinia Sygnatariuszy „Porozumienia”, z wyłączeniem COCH

Zgodnie z art. 10 i 11 Rozporządzenia KE nr 303/2008 należy stworzyć dwa poziomy systemu certyfikacji: poziom regulacyjno-nadzorczy oraz poziom wykonawczy. Musi powstać Jednostka Certyfikująca oraz Jednostka Oceniająca. Uzgodniono, że na straży systemu powinien stać jeden podmiot ustanowiony przez polskie władze oraz, że zdanie egzaminu powinno być możliwe w wielu miastach w Polsce. Funkcje regulacyjne i nadzorcze powinna pełnić nowa instytucja – **Krajowe Centrum Akredytacji i Certyfikacji Chłodnictwa i Klimatyzacji**, powołana ustawą lub rozporządzeniem ministra i wyznaczona jako Jednostka Certyfikująca, o której mowa w art. 10 w/w Rozporządzenia KE. Natomiast za prowadzenie egzaminów powinny być odpowiedzialne Jednostki Oceniające, o których mowa w art. 11 tego aktu prawnego. Jednostki Oceniające będą akredytowane przez Jednostkę Certyfikującą. Przepisy prawne nie definiują kto będzie mógł prowadzić szkolenia.

5.1. Jednostka Certyfikująca. W polskiej legislacji należy zapisać kompetencje i obowiązki Krajowego Centrum Akredytacji i Certyfikacji Chłodnictwa i Klimatyzacji (Jednostki Certyfikującej). Powinno ono odpowiadać za:

- ustanowienie i stosowanie procedur wydawania, zawieszania i wycofywania certyfikatów;
- ustanowienie i wdrożenie programu certyfikacji;
- akredytację jednostek ocenających, odpowiedzialnych za prowadzenie egzaminów;
- wydawanie certyfikatów personalnych i firmowych;
- stworzenie i administrowanie rejestrami wydanych certyfikatów personalnych i firmowych;
- stworzenie i administrowanie rejestrem operatorów i instalacji zawierających 3 (6) kg lub więcej syntetycznego czynnika chłodniczego;
- weryfikację i audyt wydanych certyfikatów przedsiębiorstw;
- weryfikację funkcjonowania jednostek ocenających, w tym w szczególności prawidłowości przeprowadzania egzaminów;
- tworzenie przepisów szczegółowych, które następnie mogłyby przybrać oficjalną formę prawną w postaci obwieszczenia Ministra (np. lista wymaganego wyposażenia technicznego, itp.);
- tworzenie i interpretację przepisów i standardów branżowych;
- koordynowanie wszelkich prac legislacyjnych dotyczących zastosowania chłodnictwa, klimatyzacji, wentylacji i pomp ciepła;
- sporządzenie księgi dobrych praktyk;
- wspieranie (w tym finansowe) systemu szkoleń i certyfikacji personelu;
- rozstrzyganie spornych zagadnień.

Krajowe Centrum Akredytacji i Certyfikacji Chłodnictwa i Klimatyzacji nie będzie dysponować rozbudowaną strukturą. Jego koszty administracyjne nie muszą więc być wysokie. Źródłem finansowania jego działalności powinny być opłaty za emisję syntetycznych czynników chłodniczych oraz ewentualnie opłaty za przywóz tych substancji do Polski (jeśli zostaną wprowadzone w stosunku do HFC).

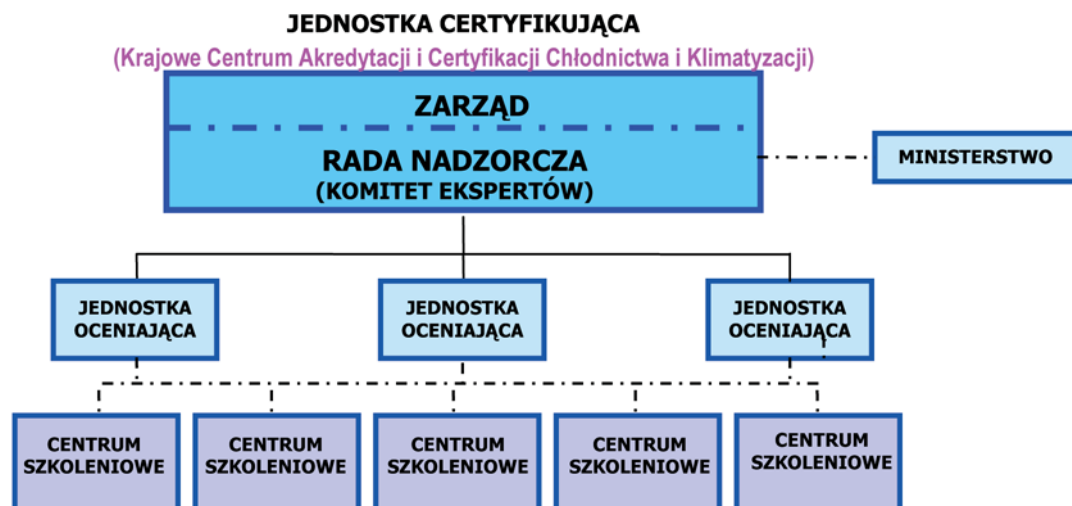
Istotne jest, aby pośredni wpływ na działalność Jednostki Certyfikującej miały wszystkie zainteresowane organizacje branżowe, których dotyczyć będzie legislacja f-gazowa (nie tylko organizacje z branży chłodnictwa i klimatyzacji, lecz także organizacje reprezentujące

np. użytkowników instalacji). Przedstawiciele tych organizacji oraz przedstawiciele władz (ministerstwa) powinni zasiąść w Komitecie Ekspertów, pełniącym rolę Rady Nadzorczej systemu szkoleń i certyfikacji. Komitet Ekspertów będzie określać kierunki działalności Jednostki Certyfikującej.

5.2. Jednostki Oceniające. Egzaminy powinny być prowadzone wyłącznie przez Jednostki Oceniające akredytowane przez Krajowe Centrum Akredytacji i Certyfikacji Chłodnictwa i Klimatyzacji. Szczegółowe kompetencje Jednostek Oceniających powinny zostać ustalone przez Jednostkę Certyfikującą. Niemniej jednak, wśród obowiązków Jednostki Oceniającej będzie m.in.:

- przygotowanie i wdrażanie planu i procedur w odniesieniu do egzaminów – w celu zagwarantowania, że wszystkie umiejętności wyszczególnione w zakresie tematów egzaminacyjnych będą rzetelnie sprawdzane w trakcie egzaminów oraz, że osoby będą sprawiedliwie i obiektywnie informowane i oceniane; w szczególności Jednostka Oceniająca:
 - wdroży procedury gwarantujące, że przebieg egzaminów oraz ich wyniki będą w prawidłowy i zrozumiały sposób dokumentowane;
 - zapewni, że podczas egzaminu nie będzie możliwości komunikowania się pomiędzy osobami biorącymi udział w egzaminie;
 - zapewni dostęp do wyposażenia technicznego niezbędnego do sprawdzenia praktycznych umiejętności osób ubiegających się o certyfikat;
- zapewnienie kompetentnego personelu posiadającego wiedzę na temat metod egzaminowania, dokumentów egzaminacyjnych, zakresu sprawdzanego materiału, umiejętności językowych pozwalających na bezstronną i poprawną ocenę egzaminu;
- posiadanie udokumentowanych procedur gwarantujących bezstronność, poufność i ochronę danych osobowych;
- posiadanie odpowiedniej struktury i procedur odróżniających organizowanie egzaminu i ocenę osób od pozostałej działalności prowadzonej podmiot, którego częścią jest jednostka oraz gwarantujących, że działalności te nie kolidują z działalnością egzaminacyjną; w szczególności, ewentualna działalność szkoleniowa Jednostki Oceniającej powinna być niezależna od procesów oceny i egzaminowania.

Aby zwiększyć rzetelność i obiektywizm ocen przeprowadzanych egzaminów, można rozważyć wprowadzenie zasady stanowiącej, że w skład komisji egzaminacyjnej danego ośrodka musi wchodzić upoważniona osoba spoza tego ośrodka (np. członek komisji egzaminacyjnej innego ośrodka szkoleniowo-certyfikującego). Podsumowując, **schemat** krajowej struktury certyfikacji mógłby przedstawiać się następująco:

Koncepcja nr 2: Opinia COCH

Zgodnie z art. 10 i 11 Rozporządzenia KE nr 303/2008 należy stworzyć system certyfikacji personelu i przedsiębiorstw oparty na działalności Akredytowanych Jednostek Certyfikujących i autoryzowanych przez Jednostki Certyfikujące Jednostek Oceniających). Akredytacji Jednostek Certyfikujących dokonuje upoważniona jednostka akredytująca stosująca i utrzymująca wdrożone procedury akredytacji, którą może być Krajowe Centrum Akredytacji Chłodnictwa i Klimatyzacji (KCACHiK).

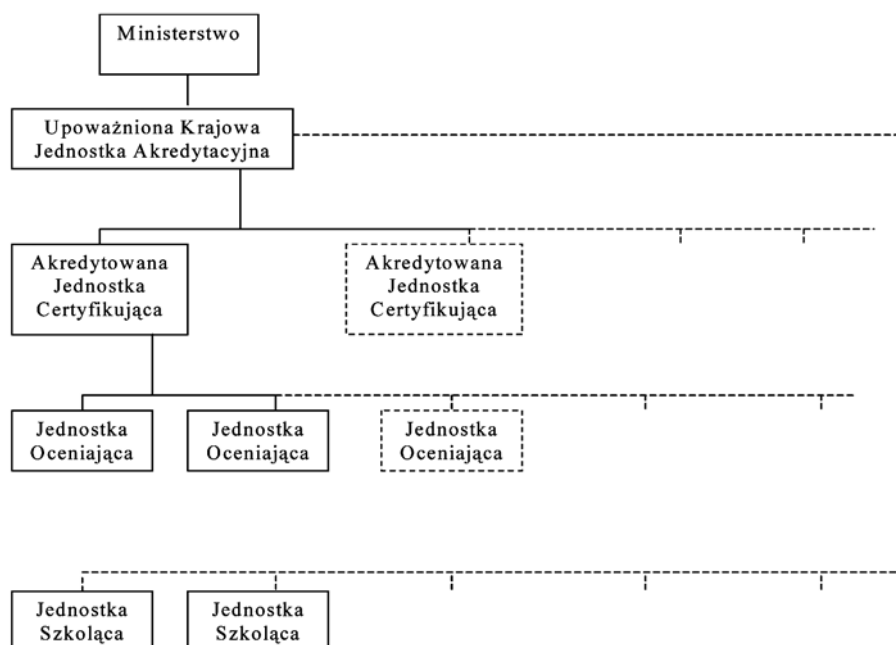
Na straży systemu powinien stać jeden podmiot ustanowiony przez polskie władze, natomiast zdanie egzaminu i uzyskanie certyfikatu powinno być możliwe w wielu miastach w Polsce. Funkcje regulacyjne, nadzorcze i merytoryczne powinna pełnić nowa instytucja Krajowe Centrum Akredytacji Chłodnictwa i Klimatyzacji powołana ustawą lub rozporządzeniem ministra. Do zadań KCACHiK należeć będzie m.in. akredytacja Jednostek Certyfikujących.

Certyfikaty wydawane będą przez akredytowane Jednostki Certyfikujące, o których mowa w art. 10 w/w Rozporządzenia KE, natomiast za prowadzenie egzaminów powinny być odpowiedzialne Jednostki Oceniające, o których mowa w art. 11 tego aktu prawnego. W tym systemie Jednostki Oceniające będą autoryzowane i nadzorowane przez Akredytowane Jednostki Certyfikujące. Przepisy prawne nie definiują kto będzie mógł prowadzić szkolenia.

Struktura Systemu Certyfikacji

1. Upoważniona jednostka akredytująca (Krajowe Centrum Akredytacji Chłodnictwa i Klimatyzacji), która wdroży i utrzymuje procedury akredytacji, z kompetencjami m.in.
 - akredytacja jednostek certyfikujących,
 - zatwierdzanie programów certyfikacji,
 - prowadzenie centralnego rejestru certyfikatów,
 - określanie wytycznych do programów szkoleniowych,
 - inne zadania.
2. Akredytowane jednostki certyfikujące.
3. Jednostki ocenające.

Schemat struktury systemu certyfikacji, wg propozycji COCH:

6. Ewentualne opłaty za czynniki HFC

Rozporządzenie 842/2006 nie wprowadza żadnych opłat za HFC. W oparciu o ustawę o substancjach zubożających warstwę ozonową, od 2005 r. sprzedawane w Polsce czynniki chłodnicze z grupy HCFC obciążone są tzw. opłatą za wprowadzanie do obrotu na terytorium RP. Dla R22 opłata ta wynosi 5,50 zł/kg. Ponadto, w ramach tzw. „opłat za korzystanie ze środowiska” naliczane są opłaty za emisję HCFC, w wysokości 3,09 zł/kg.

Wypełnianie wymogów Rozporządzenia 842/2006 pociągnie za sobą niebagatelne koszty związane z systemem szkoleń i certyfikacji personelu i przedsiębiorstw, prowadzeniem stosownych rejestrów, a wreszcie z funkcjonowaniem sprawnych mechanizmów nadzoru i kontroli całego systemu oraz weryfikacją (audytem) certyfikatów firmowych. **Koszty te nie powinny obciążać w całości przedsiębiorstw z branży**, np. w formie opłat za szkolenia i wydawane certyfikaty. Głównym źródłem finansowania tych kosztów powinny być wspomniane wyżej opłaty.

Szacuje się, że klimatyzacja i chłodnictwo w Polsce zużywa rocznie ponad 1.500 ton czynników HFC. Przy opłacie w wysokości 1 zł/kg może to przynieść 1,5 mln zł rocznie. Postanowiono zatem, że uzasadnione jest wprowadzenie analogicznych jak dla HCFC opłat za czynniki chłodnicze z grupy HFC (m.in. dla R134a, R404A, R507), które z mocy prawa przeznaczone będą na finansowanie wspomnianych działań. Jeśli zostaną wprowadzone, to opłaty te powinny być ustalone na minimalnym poziomie, nie wyższym niż 1 zł za każdy kilogram czynnika HFC przywiezionego do Polski. Stwierdzono także, że dopuszczalne jest podwyższenie opłat za emisję

HCFC oraz wprowadzenie opłat za emisję HFC, na rozsądnym poziomie, znacząco niższym niż dla opłat za HCFC.

Wszelkie wspomniane wyżej opłaty powinny wpływać bezpośrednio na rachunek Jednostki Certyfikującej, a nie na konto NFOŚiGW – jak to ma obecnie miejsce w przypadku opłat za HCFC. W przeciwnym wypadku koszty certyfikacji musiałyby być skalkulowane i ujęte w cenie wydawanych certyfikatów. Obarczenie przedsiębiorców koniecznością ponoszenia opłat, które trudno określić na etapie przygotowywania ustawy i rozporządzeń wykonawczych, budzi nasz uzasadniony sprzeciw.

7. Chłodnictwo mobilne

Rozporządzenie 842/2006 dotyczy „stacjonarnych zastosowań lub urządzeń”, zdefiniowanych jako „zastosowanie lub urządzenie, które zwykle nie przemieszcza się podczas eksploatacji”. Z kolei Dyrektywa 2006/40/WE dotyczy wyłącznie stosowania czynników HFC w klimatyzacji samochodowej. W związku z powyższym chłodnicze i klimatyzacyjne układy mobilne nie zostały objęte jurysdykcją żadnej z tych dwóch regulacji europejskich, co uważamy za ewidentny błąd z punktu widzenia konieczności ograniczania emisji HFC.

Zgodzono się, że wszystkie wymogi dotyczące stacjonarnych urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych określone w Rozporządzeniu 842/2006 oraz w przepisach wykonawczych powinny mieć zastosowanie także do mobilnych urządzeń chłodniczych. Urządzenia te są bowiem bardziej narażone na występowanie nieszczelności i emisji. Kwestie te należy uregulować w polskich przepisach prawnych. Wprowadzana certyfikacja powinna zatem objąć również osoby i firmy zajmujące się układami mobilnymi. Natomiast wydzielanie osobnych kategorii certyfikatów dla układów mobilnych i stacjonarnych uważamy za bezcelowe. Certyfikat kategorii II powinien upoważniać do obsługi układów mobilnych o wadze napełnienia do 3(6) kg, a do obsługi większych układów mobilnych potrzebny byłby „pełny” certyfikat kategorii I.

8. Podsumowanie

Substancje zubożające warstwę ozonową stanowią większe zagrożenie dla środowiska naturalnego, niż fluorowane gazy cieplarniane. W związku z tym, legislacja dotycząca HFC nie powinna być bardziej restrykcyjna niż prawo dotyczące HCFC. W konsekwencji, obecną ustawę ozonową należy dostosować we wszystkich możliwych aspektach do wymogów określonych w Rozporządzeniu 842/2006. Na przykład:

- obowiązek zgłoszenia do rejestru operatorów powinien obejmować także podmioty użytkujące instalacje chłodnicze i klimatyzacyjne o wadze napełnienia 3 (6) kg i więcej czynnika chłodniczego z grupy HCFC (i CFC);
- obowiązek montażu stałego systemu monitorowania szczelności powinien mieć zastosowanie także do urządzeń zawierających 300 kg i więcej czynnika R22.
- certyfikaty f-gazowe powinny upoważniać do prowadzenia działalności z wykorzystaniem wszystkich syntetycznych czynników chłodniczych, w tym HCFC; w takim wypadku, wymagania kwalifikacyjne należy rozszerzyć o uwarunkowania legislacyjne dotyczące substancji zubożających warstwę ozonową; z chwilą stworzenia możliwości uzyskania certyfikatu f-gazowego, powinna być zniesiona możliwość uzyskania ozonowego świadectwa kwalifikacji;

Jakikolwiek system stworzymy, powinien on być prosty i łatwy do wdrożenia i nadzorowania. Jeśli przyjęta legislacja będzie skomplikowana i niejednoznaczna, z dużym prawdopodobieństwem pozostanie „martwa”. Z tego powodu należy również dołożyć wszelkich starań, aby powstał jeden akt prawny dotyczący wszystkich syntetycznych czynników chłodniczych.

Opracowanie:

Krajowe Porozumienie Chłodnictwa, Klimatyzacji, Wentylacji i Pomp Ciepła

Klimatyzacja komfortu

Klimatyzatory ścienna

Klimatyzatory
ścienne-przysufitowe

Klimatyzatory
przypodłogowo-przysufitowe

Klimatyzatory kasetonowe

Klimatyzatory kanałowe

Klimatyzatory okienne

Oddychaj swobodnie

KWIDZYN
ul. Toruńska 41
Tel./Fax. (055) 279 33 43
kwidzyn@iglotech.com.pl

GRUDZIĄDZ
ul. Chelmińska 101
Tel./Fax. (056) 451 73 55
grudziadz@iglotech.com.pl

TORUŃ
ul. Olsztyńska 53
Tel./Fax. (056) 622 11 04
torun@iglotech.com.pl

POZNAŃ-PLEWISKA
ul. Północna 5/7
Tel./Fax. (061) 863 84 54
poznan@iglotech.com.pl

BYDGOSZCZ-OSIELSKO
ul. Szosa Gdańska 25
Tel./Fax. (052) 348 63 47
bydgoszcz@iglotech.com.pl

KATOWICE
Al. Roździeńskiego 190B
Tel./Fax. (032) 228 73 00
katowice@iglotech.com.pl

WARSZAWA-JANKI
Al. Krakowska 10
Tel./Fax. (022) 720 76 80
warszawa@iglotech.com.pl

WROCŁAW
ul. Stargardzka 7-9
Tel./Fax. (071) 352 11 21
wroclaw@iglotech.com.pl